

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΤΑΤΖΗΣ: Εορτάζει ο Πατέρας των Ελλήνων

/ [Επικαιρότητα](#)

Κατά την 4η Νοεμβρίου εκάστου έτους, η Εκκλησία μας εορτάζει τη μνήμη του Αγίου και ευσεβεστάτου Βασιλέως Ιωάννου του Βατάτζη. Τόσο πολύ τον αγάπησε ο λαός, ώστε

του απέδωσε το εξόχως τιμητικό εις τους αιώνες: “Ο Πατέρας των Ελλήνων”.

Ας παρακολουθήσουμε τη γλυκιά γραφίδα του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου περί του Βίου του ευσεβεστάτου Αγίου Βασιλέως:

*+ Κάτω βασιλεύς ων το πριν στεφηφόρε,
Άνω Βασιλεύς νυν εδείχθης, ω κλέους!*

* Ούτος ο φιλόχριστος βασιλεύς Ιωάννης, πατρίδα μεν είχε την μεγαλόπολιν Αδριανούπολιν, προγόνους δε, τους πρώτους της βασιλικής συγκλήτου. Ο γαρ πάππος αυτού Κωνσταντίνος, ο Βατάτζης λεγόμενος, ήτον στρατοπεδάρχης του βασιλέως Μανουήλ του Κομνηνού, εν έτει ,αρμγ´ [1143]. Αφ’ ου δε απέθανον οι γονείς του βασιλέως τούτου, έμεινε πολύς πλούτος εις αυτόν, τον οποίον διεμοίρασεν εις πτωχούς, και εξώδευσεν εις αφιερώματα θείων Ναών και Εκκλησιών. Έπειτα επήγεν εις το εν Βιθυνία Νύμφαιον, οπού τότε ήτον το παλάτιον και η καθέδρα των βασιλέων της Κωνσταντινουπόλεως. Εκεί δε ευρήκε τον από πατρός θείον του, κληρικόν όντα και ιερωμένον, κοντά εις τον βασιλέα Θεόδωρον τον Λάσκαριν, τον εν έτει ,ας´ [1206] βασιλεύσαντα (1). Με το μέσον λοιπόν του θείου του, έγινε φίλος με τον βασιλέα. Δεν υπερηφανεύετο όμως διά την φιλίαν ταύτην, αλλά ταπεινώς εις όλους εφέρετο. Όθεν και από όλους ηγαπάτο, ήθος έχων σεμνόν, ζωήν σώφρονα, όμμα ιλαρόν. Ήτον ευκολοπλησίαστος εις όλους, πράος, άκακος, γαληνός, και διαλεγόμενος εις όλους με πρόσωπον ήμερον. Και λοιπόν διά τας αρετάς του ταύτας, έλαβεν εις γυναίκα του την θυγατέρα του βασιλέως, Ειρήνην ονομαζομένην, ύστερον αφ’ ου εμονομάχησε με τον Λατίνον Κόραδον, τον καυχώμενον εις την δύναμίν του. Και αφ’ ου ενίκησεν αυτόν, ειπών «Κύριε Ιησού Χριστέ βοήθει μοι».

Αφ’ ου δε ο πενθερός του βασιλεύς Θεόδωρος απέθανεν, έλαβε την βασιλείαν ο χαριτώνυμος ούτος Ιωάννης εν έτει ,ασκβ´ [1222]. Και λοιπόν ήτον εις όλους τους αδικουμένους προστάτης θερμότατος, εδείχνετο στάθμη της δικαιοσύνης. Μάλιστα δε εγνωρίζετο παρά πάσι, μία πηγή της ελεημοσύνης. Δι’ ο και κατ’ εξοχής τρόπον επωνομάζετο ελεήμων. Ομοίως εγνωρίζετο της ευσεβείας και ορθοδόξου πίστεως ζηλωτής. Ούτος γαρ ο αοίδιμος, έγινεν αίτιος να βαπτισθή εις τον καιρόν του το γένος των Ιουδαίων. Και ζήλον έλαβεν εις την καρδίαν του διά να ποιήση ένωσιν της Ανατολικής Εκκλησίας μετά της Δυτικής, διά την οποίαν πρέσβεις εστάλθησαν από τον ένατον Γρηγόριον τον Πάπαν Ρώμης. Και διάλεξις συνεκροτήθη μεταξύ Ανατολικών και Δυτικών, εξάρχου όντος της διαλέξεως, του τότε Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γερμανού του νέου. Και όσον το επ’ αυτό, ετελείωσε την τοιαύτην ποθητήν ειρήνην, ανίσως οι δυτικοί ήθελαν στέρξουν να

σηκώσουν από το σύμβολον της πίστεως την προσθήκην. Ούτος ο ελεήμων βασιλεύς, ήκουσε νοερώς και θείαν φωνήν ενηχηθείσαν αυτώ και λέγουσαν «Ο σταυρωθείς εγήγερται, ο μέγалаυχος πέπτωκεν, ο καταπεσών και συντριβείς ανώρθωται». Από την οποίαν ενδυναμωθείς, κατετρόπωσε και κατέσφαξε διά μονομαχίας, τον μέγалаυχον εκείνον Σουλτάνον Αζατίνην ονόματι, ο οποίος ευγαίνωντας από το Ικόνιον, εκούρσευε τας πόλεις οπού ευρίσκονται κατά τον ποταμόν Μαίανδρον. Κυβερνήσας λοιπόν θεοφιλώς το καράβι της παγκοσμίου βασιλείας ο τρισμακάριστος, παρέδωκεν εν ειρήνη την ψυχήν του εις χείρας Θεού, χρόνων ώντας εβδομηκονταδύω, το δε τίμιον αυτού σώμα ενταφιάσθη εις το Μοναστήριον του Σωτήρος Χριστού, το οποίον έκτισεν ο ίδιος αυτός βασιλεύς, και επωνόμασεν αυτό Σώσανδρα. Ύστερον δε δι' αποκαλύψεως του ιδίου βασιλέως, μετεκομίσθη το τούτου άγιον σώμα εις την πόλιν της Μαγνησίας.

Θάύμα δε μέγα εφάνη, όταν ανεκομίσθη εκ του τάφου το τούτου άγιον λείψανον και μετεκομίσθη εις την Μαγνησίαν. Διότι όταν ο τάφος ανοίχθη, δεν ευγήκε καμμία δυσώδης αποφορά, αλλά εξήλθε μία ευωδία και χάρις, μεμιγμένη με ηδονήν και γλυκύτητα, ωσάν να ήθελεν ανοιχθή ένας κήπος αρωματικός και ευώδης. Ο δε νεκρός εφάνη, ωσάν να κάθεται επάνω εις θρόνον βασιλικόν, χωρίς να έχη καμμίαν λύσιν αρμονίας, χωρίς να έχη καμμίαν μελανίαν, και χωρίς τина δυσωδίαν, ή σημείον άλλο νεκρότητος. Αλλ' ο προ επτά χρόνων ενταφιασθείς, εβλέπετο ωσάν ζωντανός, έχων μεν εις τα μέλη του, το φυσικόν αυτών κίνημα. Φέρων δε εις τα μάγουλά του, το φυσικόν αυτών κοκκινάδι. Αλλά και αυτά τα βασιλικά στρώματα του λειψάνου, εφυλάχθησαν αδιάφθορα, ωσάν να ήθελαν ραφθούν σήμερον. Ούτως οίδε δοξάζειν Θεός τους αυτόν δοξάζοντας. Από τότε δε και ύστερον, ενήργει το τίμιον αυτού λείψανον εν τη Μαγνησία θαύματα πάμπολλα, ιατρεύον ασθενείας, διώκον δαίμονας, και άλλα πάθη θεραπεύον, διά της εν αυτώ κατοικούσης του Θεού χάριτος, πάντων των μετά πίστεως αυτώ προστρεχόντων, καθώς μερικά εξ αυτών αναφέρει ο μετ' εγκωμίου κατά πλάτος Βίος του (2).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ούτος ο βασιλεύς εσυνέθεσε τον κατανυκτικόν και παρακλητικόν Κανόνα εις την Θεοτόκον: ήτοι το «Των λυπηρών επαγωγαί χειμάζουσι». Και άλλον Κανόνα χαιρετίσιμον εις την αυτήν Θεοτόκον, γεγραμμένον εν τω Νέω Θεοτοκαρίω, καθώς αυτοί επιγράφονται εις το όνομά του.

2. Τον κατά πλάτος Βίον τούτου μετέφρασεν η εμή αδυναμία εις το απλούν εξ ου και εσυνώψισα το παρόν Συναξάριον. Αλλά και ολόκληρον ασματικήν Ακολουθίαν εξ υπαρχής εφιλοπόνησα εις την τούτου βασιλικήν μεγαλειότητα, άπερ ευρίσκονται νυν εις την Μαγνησίαν.

Από το βιβλίο: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Α΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005 - Εκ του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού - www.snhell.gr